

Kendelse af 26. juni 2012 (J.nr. 2011-0025935)

Tiltrådt tilsynets afslag på ansøgning om tilladelse til at udøve skades- og genforsikringsmægling.
Forsikringsformidlingslovens § 9, stk. 4.

(Lise Høgh, Ingrid Henriksen og Steen Mejer)

Ved skrivelse af 9. november 2011 har K1 klaget over, at Finanstilsynet ved skrivelse af 1. november 2011 har afslået en ansøgning om tilladelse til at udøve skades- og genforsikringsmægling efter forsikringsformidlingslovens § 9, stk. 4.

Sagens omstændigheder:

I Finanstilsynets afgørelse af 1. november 2011 hedder det:

"Afslag på ansøgning om tilladelse som ansat skadesforsikringsmægler og genforsikringsmægler indenfor skadesforsikring

Afgørelse

Finanstilsynet kan ikke på det nuværende grundlag give dig tilladelse som skadesforsikringsmægler og genforsikringsmægler indenfor skadesforsikring i henhold til § 7, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 2 i lov om forsikringsformidling.

Baggrund

Finanstilsynet har behandlet din ansøgning af 8. marts 2011 vedrørende tilladelse til som ansat at udøve skadesforsikringsmægling og genforsikringsmægling indenfor skadesforsikring i medfør af § 4, stk. 2, jf. § 9, stk. 4 i lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 930 af 18. september 2008.

Med din ansøgning har du vedlagt dokumentation for, at du har gennemført Forsikringsakademiets erhvervsassurandøruddannelse i 1979.

Du har endvidere i din ansøgning angivet, at du har været ansat, som erhvervsassurandør i A[forsikringsselskab] i perioden 1975-1979, som underdirektør/storkundechef i B[forsikringsselskab]/C[forsikringsselskab] i perioden 1979-1988, som forsikringsmæglerassistent (medejer med 49 %) ved D[forsikringsselskab] i perioden 1988-1990, og siden 1990 som underdirektør hos E A/S [forsikringsselskab].

Finanstilsynets vurdering

Baggrunden for afslaget er en samlet vurdering af Deres forhold i relation til teoretisk uddannelse som praktisk viden om forsikringsmægling.

Finanstilsynet kan jf. lovens § 9, stk. 4 give tilladelse til personer, uanset om personen ikke opfylder uddannelseskravene i § 9, stk. 1 og 2, samt regler fastsat i medfør heraf i bekendtgørelse nr. 825 af 3. juli 2007 om forsikringsformidlers uddannelse (herefter uddannelsesbekendtgørelsen).

Af bemærkningerne til § 9, stk. 4 fremgår det blandt andet, at Finanstilsynet ved den konkrete vurdering af muligheden for dispensation skal lægge vægt på, om personen har en anden teoretisk og praktisk uddannelse, der bedømmes at kunne ligestilles med de krav, der er fastsat i medfør af lovens § 9, stk. 2.

Det er Finanstilsynets praksis ved vurderingen af om en ansøger kan meddeles dispensation til forsikringsmægling at lægge vægt på om ansøgers teoretiske uddannelse giver ansøger en tilstrækkelig teoretisk viden og indsigt inden for forsikringsmægling.

For så vidt angår din teoretiske uddannelse finder Finanstilsynet i medfør af § 9, stk. 4, at disse teoretiske kompetencer er tilstrækkelige til at opfylde de teoretiske krav i uddannelsesbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 825 af 3. juli 2007 om forsikringsformidlers uddannelse.

For at opnå en dispensation skal der imidlertid foreligge en situation, hvor ansøgers ”anden relevante” uddannelse er suppleret med en ganske langvarig ansættelse i såvel forsikringsbranchen og som ansat i en forsikringsmæglervirksomhed, hvor de specifikke forsikringstekniske kompetencer og forsikringsmægling i praksis erhverves.

Der skal således en kombination til af en ”anden relevant” teoretisk uddannelse sammenholdt med en langvarig ansættelse i både forsikringsbranchen og hos en forsikringsmæglervirksomhed for at kunne kompensere for at ansøgers teoretiske uddannelse ikke indeholder de specifikke forsikringstekniske elementer, som er indeholdt i forsikringsmægleruddannelsen.

Finanstilsynet vurderer, at din erfaring hos forsikringsbranchen er tilstrækkelig og tidssvarende.

Finanstilsynets finder derimod at den praktiske erfaring som ansat i en forsikringsmæglervirksomhed du har erhvervet, ligger så langt tilbage i tid, at du efter tilsynets vurdering ikke vil kunne tilrettelægge og gennemføre forsikringsmægling på betryggende vis på baggrund af den erfaring, som du opnåede fra 1988-1990. Denne erfaring skal kunne ligestilles med de krav, der er fastsat i medfør af lovens § 9, stk. 2, hvorfor Finanstilsynet ikke kan godkende en erfaring der ligger mere end 21 år tilbage.
...”

I klageskrivelsen af 9. november 2011 har K1 anført:

”...

Jeg er meget overrasket over afslaget [om dispensation fra uddannelseskra-
vet som forsikringsmægler] specielt da det ikke er mine faglige kvalifikatio-
ner men udelukkende en forældelse af mine erfaringer som tidligere medin-
dehaver og ansat i en forsikringsmæglervirksomhed der ligger til grund or
afslaget ...

Ydermere har Finanstilsynet i deres afgørelse ikke taget hensyn til (som jeg
anfører i min ansøgning) at jeg gennem mange år har været vort selskabs
forsikringsrådgiver for en række af landets største virksomheder, et arbejde
jeg stadig har ansvaret for. Blandt disse virksomheder indgår bl.a.:

F [virksomhed], G [virksomhed], H [virksomhed], I [virksomhed], J [virk-
somhed], K [virksomhed], L [virksomhed], M [virksomhed], N [virksom-
hed] m.v.

Eneste forskel på min og forsikringsmæglerens rolle i forhold til kunderne
er at jeg repræsentere et enkelt selskab (E [forsikringsselskab]) og kan som
sådan kun rådgive omkring egne produkter, forsikringsmægleren repræsen-
tere de selskaber han har aftale med og dækker derfor et bredere produktsor-
timent – men rådgivningen finder sted på samme grundlag og oftest med
samme resultat.

Derfor må jeg afvise Finanstilsynets opfattelse om ”ikke at kunne tilrette-
lægge og gennemfører forsikringsmægling på betryggende vis” som en mis-
forståelse, mener at jeg gennem mine mange års arbejde med succesfuld
rådgivning af erhvervsvirksomheder (oftest i konkurrence med forsikrings-
mæglere) har bevist mine kvaliteter som professionel forsikringsrådgiver.
...”

I anledning af klagen har Finanstilsynet i en redegørelse af 19. december 2011 ud-
talt:

”...

1. Sagsfremstilling

Ved brev af 2. februar 2011 rettede K1 (herefter klager) henvendelse til Fi-
nanstilsynet, idet klager ønskede at ansøge om dispensation fra det i forsik-
ringsformidlingsloven indeholdte uddannelseskra-
vet til forsikringsmæglere.

Der pågik efterfølgende kontakt mellem Finanstilsynet og klager med hen-
blik på at opnå fyldestgørende dispensationsansøgning.

Den 14. april 2011 modtog Finanstilsynet ansøgningsskema, dokumentation
vedr. uddannelse og straffeattest fra klager.

Ansøgningsskemaet var dateret den 8. marts 2011 men først indsendt den
14. april 2011.

Klager søgte om tilladelse i medfør af § 9, stk. 4 i forsikringsformidlingslo-
ven, der giver Finanstilsynet hjemmel til at meddele tilladelse som forsik-

ringsmægler, uanset at ansøgeren ikke opfylder betingelserne angivet i forsikringsformidlingslovens § 9, stk. 1 og 2.

Efter dette tidspunkt og frem til midt i september 2011 var klager i løbende dialog med Finanstilsynet. Årsagen var, at klager endnu ikke havde bestemt sig for, om klager ønskede at være selvstændig forsikringsmægler eller arbejde som ansat forsikringsmægler i en forsikringsmæglervirksomhed.

Klager var indforstået med, at Finanstilsynets behandling af ansøgningen afventede klagers beslutning om på hvilken måde klager ønskede at bruge en eventuel tilladelse. Ansøgningsprocessen er forskellig alt efter, om man ønsker at blive ansat eller selvstændig forsikringsmægler, blandt andet i forhold til hvilke ansøgningsskemaer og bilag der skal indsendes til Finanstilsynet.

Afslutningsvis ønskede klager, at Finanstilsynet skulle behandle den allerede indsendte dispensationsansøgning om tilladelse som ansat forsikringsmægler.

Finanstilsynet meddelte herefter i brev af 1. november 2011 klager afslag på ansøgningen om dispensation.

Finanstilsynet anførte i sit afslag, at klagers erfaring som ansat i forsikringsmæglerbranchen vurderes at ligge så langt tilbage i tid, at klager ikke skønnes at kunne tilrettelægge og gennemføre forsikringsmægling på betryggende vis på baggrund af den erfaring, som klager opnåede i 1988-1990 som ansat i en forsikringsmæglervirksomhed, jf. § 7, stk. 1, nr. 2 og § 9, stk. 2 i lov om forsikringsformidling.

Klager anfører i sin klage til Erhvervsankenævnet, at Finanstilsynet ved sin afgørelse udelukkende henviser til en forældet erfaring fra forsikringsmæglerbranchen, og således ikke tager hensyn til klagers erfaring fra forsikringsbranchen som forsikringsrådgiver ved E A/S[forsikringsselskab] i mange år.

2. Retlig baggrund

Det følger af § 4 i lov om forsikringsformidling, at virksomheder og ansatte, der udøver forsikringsmæglervirksomhed, skal have tilladelse hertil af Finanstilsynet. Tilladelsen skal sikre, at forsikringsmæglererhvervet udøves af virksomheder og ansatte, der over for Finanstilsynet kan dokumentere at leve op til de krav som loven stiller, herunder bl.a. krav om egnethed og hæderlighed, uddannelse mv.

Forsikringsmæglervirksomhed er i lov om forsikringsformidling § 2, nr. 1 defineret som: *"Den aktivitet, der består i at yde kunden rådgivning på basis af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsløsninger som muligt, og den aktivitet, der består i at præsentere kunden for forsikringsløsninger fra et eller flere forsikringsselskaber, uden at der er indgået udtrykkelig aftale med forsikringsselskaberne herom"*.

Ifølge lovens § 9, stk. 2, skal personer, som søger om tilladelse som forsikringsmægler besidde en teoretisk uddannelse og praktisk kunnen om forsikringsmæglervirksomhed.

Finanstilsynet har i bekendtgørelse nr. 825 af 3. juli 2007 om forsikringsformidlers uddannelse (uddannelsesbekendtgørelsen) fastsat nærmere krav til en forsikringsmæglers teoretiske og praktiske kunnen.

Finanstilsynet kan, jf. lovens § 9, stk. 4, give tilladelse til personer, uanset om personen opfylder uddannelseskravene i § 9, stk. 1 og 2, samt regler fastsat i medfør heraf (uddannelsesbekendtgørelsen).

Bemærkningerne til § 9, stk. 4 giver mulighed for at give tilladelse til en person, som har en anden teoretisk og praktisk uddannelse, der bedømmes at kunne ligestilles med de krav, der er fastsat i medfør af § 9, stk. 2. Finanstilsynets mulighed for at give tilladelse i medfør af § 9, stk. 4 sker efter en konkret vurdering af ansøgerens samlede forhold.

Af bemærkningerne til § 9, stk. 4 fremgår blandt andet følgende:

”Stk. 4 viderefører endvidere den gældende mulighed for, at Finanstilsynet kan undtage fra de fastsatte krav til uddannelse. En person kan få tilladelse, såfremt den pågældende har en anden teoretisk og praktisk uddannelse, der bedømmes at kunne ligestilles med de krav, der i medfør af stk. 2 er fastsat. Finanstilsynets mulighed for at give tilladelse til personer skal ske efter en konkret bedømmelse af personens samlede forhold.

Ved afgørelsen vil Finanstilsynet bl.a. lægge vægt på, om personen vil kunne varetage sit hverv over for kunden på betryggende vis. I vurderingen vil blandt andet indgå, om ansøgeren ved langvarig ansættelse i flere forskellige forsikringsselskaber og forsikringsmæglervirksomheder eller i andre virksomheder, hvor ansøgeren har arbejdet med forsikring, har haft arbejdsopgaver, som ligger tæt op ad de arbejdsopgaver, som en forsikringsmægler varetager. Ansøgeren skal således have beskæftiget sig med direkte kundebetjening.

Der vil desuden blive lagt vægt på, om ansøgeren har en uddannelsesmæssig baggrund, som har givet denne en tilstrækkelig forsikringsmæssig viden og indsigt. I uddannelsen som eksamineret erhvervsassurandør ligger eksempelvis en del moduler, som er fælles med modulerne på en egentlig uddannelse som forsikringsmægler, og denne uddannelse kan derfor i det konkrete tilfælde give grundlag for dispensation, hvis de øvrige forudsætninger er opfyldt.

Der kan også blive tale om dispensation, hvis personen har en anden teoretisk og praktisk uddannelse, som modsvarer de krav, der stilles til forsikringsmægleres uddannelse. Det kunne være en advokat eller revisor, som ønsker tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed, og som kan dokumentere, at den pågældende gennem praktisk erfaring og relevant efter-

uddannelse må antages at være på et uddannelsesniveau, der kan sidestilles med det, der kræves efter forsikringsmægleruddannelsen.”

Finanstilsynet anlægger generelt en restriktiv praksis for dispensationer efter § 9, stk. 4, idet lovgivers intention om at styrke forsikringsmæglererhvervets uddannelsesmæssige kompetencer tillægges betydelig vægt, ikke mindst af hensyn til beskyttelsen af kundens interesser. Hertil kommer et ønske fra forsikringsmæglernes egne interesseorganisationer om at højne erhvervets uddannelsesniveau.

3. Erhvervsankenævnets kendelser

Erhvervsankenævnet afsagde i 2009 kendelser i to sager, hvor klagerne havde fået afslag fra Finanstilsynet på ansøgning om tilladelse som forsikringsmægler, fordi Finanstilsynet vurderede, at de ikke opfyldte kravene i lovens § 9, stk. 4 til at få dispensation. Der henvises til ankenævnets j. nr. ... [....-..... og-.....].

I de pågældende klagesager fandt ankenævnet, ”*efter en konkret bedømmelse af klagernes samlede forhold, at disse kan ligestilles med de krav, der er fastsat i medfør af lovens § 9, stk. 2, og at klagerne derfor bør gives tilladelse til at være forsikringsmægler, jf. forsikringsformidlingslovens § 9, stk. 4*”.

Finanstilsynet har som konsekvens af de afsagte kendelser fra ankenævnet revurderet den hidtidige dispensationspraksis.

Finanstilsynet har efterfølgende modtaget 43 dispensationsansøgninger. I disse sager har Finanstilsynet meddelt 25 tilladelser og 18 afslag på dispensation.

Finanstilsynet har i disse sager fulgt de retningslinjer, som kan udledes af ankenævnets praksis.

Finanstilsynet lægger vægt på, om ansøgers teoretiske samfundsfaglige uddannelse er af en sådan karakter, at den sammenholdt med en langvarig beskæftigelse i forsikringsbranchen og forsikringsmæglerbranchen samlet set vurderes, at kunne ligestilles med forsikringsmægleruddannelsens teoretiske og praktiske indhold, således at ansøger derfor vurderes at kunne varetage sit hverv over for kunden på betryggende vis.

Erhvervsankenævnet stadfæstede i 2010 et af Finanstilsynet afgivet afslag på dispensation. Der henvises til ankenævnets **j. nr.-.....**

I den pågældende sag vurderede Finanstilsynet, at klager endnu ikke havde erhvervet tilstrækkelig praktisk erfaring om forsikringsmægling som ansat 2,5 år i et forsikringsselskab og 2,5 år i en forsikringsmæglervirksomhed til at kunne tilrettelægge og gennemføre forsikringsmægling på betryggende vis.

4. Finanstilsynets vurdering og bemærkninger til klagerens anbringender

Finanstilsynet finder fortsat - af de grunde der er anført i tilsynets afslag af 1. november 2011 - at klager ikke opfylder betingelserne for at få tilladelse som forsikringsmægler hverken efter § 9, stk. 2 eller efter reglen i § 9, stk. 4.

Klager har i sin klage til Erhvervsankenævnet gjort gældende, at Finanstilsynet alene henviser til at klagers erfaring fra forsikringsmæglerbranchen er forældet, og således ikke tager hensyn til klagers erfaring fra forsikringsbranchen som forsikringsrådgiver ved E A/S[forsikringsselskab] i mange år.

Finanstilsynet skal i henhold til ankenævnets tidligere kendelser vurdere om ansøgers samlede forhold kan ligestilles med opfyldelse af kravene til såvel teoretisk som praktisk viden om forsikringsmægling, som fremgår af uddannelsesbekendtgørelsen.

Finanstilsynet har foretaget en sådan vurdering.

Klager har i ansøgningen oplyst at have bestået erhvervsassurandøreksamen. Efter Finanstilsynets dispensationspraksis vil denne uddannelse kunne ligestilles med den teoretiske del af forsikringsmægleruddannelsen.

Det forudsættes dog, at denne teoretiske uddannelse er suppleret med praktisk erfaring om forsikringsmægling, som erhverves ved en langvarig ansættelse i forsikringsmæglervirksomheder og i forsikringsselskaber med arbejdsopgaver, der ligger tæt op ad praktisk forsikringsmægling.

At klager har været forsikringsrådgiver i ét forsikringsselskab betyder at klagers arbejdsopgaver har bestået i kun at anbefale dette forsikringsselskabs produkter. Klager har derfor ikke praktisk erfaring i på baggrund af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsløsninger som muligt at sammenholde forskellige forsikringsselskabers produkter, og som uvildig rådgiver derefter anbefale kunden den mest fordelagtige løsning.

Klager har derfor ikke tilegnet sig praktisk erfaring med at tilrettelægge, forestå og indhente tilbud fra flere forsikringsselskaber. Denne aktivitet udgør en vigtig og for forsikringsmæglererhvervet særegen ekspertise.

Når ansøger ikke har gennemført den krævede teoretiske uddannelse som forsikringsmægler, men derimod har en anden teoretisk uddannelse, skal der en langvarig ansættelse i både forsikringsselskaber og forsikringsmæglervirksomheder til for at opnå den praktiske kunnen om forsikringsmægling, som Finanstilsynet vurderer, er nødvendig for at kunne gennemføre forsikringsmægling på betryggende vis.

Finanstilsynet vurderer således, at klagers 2-årige erfaring som forsikringsmæglerassistent, der ligger mere end 21 år tilbage, ikke kan sidestilles med de krav der med virkning fra 1. januar 2000 er fastsat i medfør af lov om forsikringsformidling i § 9, stk. 2.

...

I skrivelse af 29. december 2011 har K1 yderligere anført:

”...

Jeg er overrasket (og lidt skuffet) over Finanstilsynets redegørelse og svar – jeg synes at flere konklusioner baserer sig på forkerte oplysninger.

Når jeg læser redegørelsen sidder jeg tilbage med opfattelsen af at Finanstilsynet ikke er helt på omdrejningshøjde med hvordan rådgivning af virksomheder finder sted her i 2011.

Lad mig starte med uklare oplysninger.

Jeg har aldrig været ansat som forsikringsmæglerassistent.

Jeg var i 2 år medindehaver/direktør (ejerandel 49 %) og forsikringsmægler i D [forsikringsselskab] i O [forsikringsselskab] hvor jeg rådgav en række af landets større industrivirksomheder og samtidig var chef for et antal forsikringsmæglere.

Finanstilsynet anfører: At klager har været forsikringsrådgiver i (kun) ‘et forsikringsselskab og derfor ikke har praktisk erfaring i markedets disponible forsikringsløsninger.

Det er forkert.

Jeg har forud for min ansættelse i E [forsikringsselskab] i 1991 arbejdet som forsikringsrådgiver/Industriassurandør og salgschef

A [forsikringsselskab] (1976 — 1979)

C [forsikringsselskab] (1979 — 1982)

B [forsikringsselskab] (1982 — 1987)

Og som nævnt i D [forsikringsselskab] (1987 — 1991) og siden 1991 i E [forsikringsselskab].

I 1981 blev jeg udnævnt til kontorchef i C og i 1985 til underdirektør i B — samme charge jeg har i E.

I alle årene har jeg haft ansvar for salg, service og rådgivning med direkte kontakt til flere af landets største virksomheder.

Jeg bliver lidt bekymret over at læse i redegørelsen at Finanstilsynet lægger manglende praktisk erfaring i håndtering af markedets disponible forsikringsløsninger og produkter til grund for vurderingen.

Som mangeårig underviser og censor på P [uddannelsesinstitution] har jeg undervist et stort antal assurandører (hvoraf en del nu er forsikringsmæglere) om vigtigheden i at tage udgangspunkt i kundens behov og med kunden blive enige om hvilke forsikringsløsninger der skal gælde og herefter udarbejde tilbud på de valgte løsninger.

Netop gennem mit virke på P [uddannelsesinstitution] har jeg opnået godt kendskab til de forskellige forsikringsselskabers produkter da deltagerne på de moduler jeg underviser i kommer fra alle forsikringsselskaber.

Ydermere har jeg i mit daglige arbejde ansvaret for en række kundeforhold hvor forsikringsmægler er involveret hvilket betyder at jeg modtager de pågældende forsikringsmæglers udbudsmateriale og kan her se hvilke vilkår og betingelser der er gældende i hvilke forsikringsselskaber.

Som professionel rådgiver kender man markedets muligheder, ved selvfølgelig hvordan produkterne kan "strikes" sammen og rådgiver ikke om forsikringsløsninger der ikke kan afdækkes.

Jeg og alle der arbejder professionelt med forsikringsrådgivning kender naturligvis i forvejen de forskellige forsikringsselskabers produkter — specielt der hvor produkterne afviger fra standard.

Jeg ville ikke kunne løse min opgave som forsikringsrådgiver uden at kende mit marked og konkurrenternes produkter ned til mindste detalje.

I det videre forløb er det så en mindre detalje at indhente tilbud på de valgte forsikringsløsninger og/eller placere dem i et forsikringsselskab — en opgave der ikke kræver større faglig indsigt.

Det kræver gode kontakter til forsikringsselskabernes mæglerafdelinger men ikke detailkendskab til det enkelt forsikringsselskabs produkter.

Nogle få nicheselskaber beskæftiger sig med produkter der er mere branchespecifikke (F.eks. Q [virksomhed] og R [virksomhed] der ligesom E [forsikringsselskab] forsikrer museer og gallerier) hvilket stiller krav til rådgiver om at sætte sig godt ind i denne type virksomheds forsikringsbehov.

Der kan være marginale forskelle i forsikringsvilkår men oftest opstår forskellene først ved kundens (og rådgivers) krav til mere specifikke forsikringsløsninger.

Finanstilsynet skriver et sted at min Erhvervsassurandøreksamen kan lige-stilles med den teoretiske del af forsikringsmægleruddannelsen — en uddannelse der dog skal suppleres med praktisk erfaring om forsikrings—mægling:

Som erhverves ved en langvarig ansættelse i forsikringsmæglervirksomheder og i forsikringsselskaber med opgaver der ligger tæt op ad praktisk forsikringsmægling.

Jeg synes jeg til overmål opfylder dette krav, men har nok ikke været god nok til at få det formidlet til Jer og Finanstilsynet.

Det samme gør sig gældende omkring Finanstilsynets opfattelse af:

Klager har derfor ikke tilegnet sig praktisk erfaring med at tilrettelægge, forestå og indhente tilbud fra flere forsikringsselskaber.

Jamen – selvom jeg ser de fleste af konkurrenternes tilbud så indhenter jeg naturligvis ikke selv tilbud hos konkurrenterne. Jeg indhenter tilbud i det selskab jeg er ansat i ligesom jeg gjorde det i B[forsikringsselskab], C[forsikringsselskab], A[forsikringsselskab] og hos D[forsikringsselskab], og det gør jeg på basis af en behovsanalyse jeg selv eller vore sælgere og/eller forsikringsmæglere har udarbejdet.

Som nævnt andet sted er det at indhente tilbud hos forsikringsselskaberne blot en mindre detalje der ikke stiller de store krav til faglighed — i mæglervirksomhederne jeg samarbejder med varetages dette arbejde typisk af en assistent uden den store forsikringsfaglige indsigt.

Jeg har udover mine salgsopgaver siden 1980 været ansvarlig for vort S [branchenetværk] — et samarbejde og medlemskab jeg også havde ansvaret for i B og derfor kunne tage med til E[forsikringsselskab]. S tæller forsikringsselskaber i alle europæiske lande samt USA og Østen.

At jeg nævner dette skyldes at jeg i de mange år (både direkte og sammen med forsikringsmæglere) placeret forsikringsløsninger for danske virksomheder med udenlandske aktiviteter.

Jeg er godt kendt i forsikringsbranchen og vil ikke have problemer at etablere samarbejde med de forsikringsselskaber jeg eller kunderne ønsker at gøre brug af.

Min ansøgning gælder en godkendelse som ansat forsikringsmægler i forsikringsmæglervirksomhed.

Oprindelig ønskede jeg godkendelse som selvstændig forsikringsmægler men da jeg ikke var helt afklaret omkring min fremtid og samtidig fik opfattelsen af at det var lettere at opnå tilladelsen som ansat end som selvstændig valgte jeg at ændre ansøgningen.

Trods jobtilbud er jeg stadig lidt usikker på om det skal være det ene eller andet, men giver en tilladelse medfør af lov om forsikringsformidling § 9, stk.4 mulighed for på et senere tidspunkt at opnå tilladelse som selvstændig forsikringsmægler uden jeg skal hele ansøgningsproceduren igennem en gang til er det helt ok med mig — i modsat fald vil jeg meget gerne om Erhvervsankenævnet, nu da Finanstilsynet selv nævner det i redegørelsen, tager stilling til om dispensation i relation til lov om forsikringsformidling § 9,stk. 2 og § 9,stk.4 kan gives som selvstændig forsikringsmægler.
...”

Finanstilsynet har i skrivelse af 22. februar 2012 bemærket:

”...

Supplerende sagsfremstilling

K1 anfører i sit brev af 29. december 2011, at han aldrig har været ansat som forsikringsmæglerassistent.

Det er korrekt, at Finanstilsynet i sin afgørelse af 1. november 2011 ved en fejl skriver "forsikringsmæglerassistent" i stedet for "forsikringsmægler". Dette forhold giver imidlertid ikke tilsynet anledning til at ændre sin vurdering af sagen.

Til orientering vedlægges som bilag A ansøgning fra K1, som blandt andet indeholder såkaldt "Ansøgningsskema C", der sammenholdt med K1's oprindelige ansøgningsskrivelse (bilag A's to sidste sider) med én undtagelse fremviser den arbejds Historik, som er gengivet i citatet ovenfor.

Sammenlignes de i K1's brev af 29. december 2011 indeholdte oplysninger vedrørende dennes arbejds Historik med de oplysninger der fremgår af bilag A, kan det i øvrigt konstateres, at der er uoverensstemmelser mellem de af K1's afgivne oplysninger vedrørende start- og sluttidspunkt (årstallene) for dennes ansættelser. Der er dog kun tale om mindre uoverensstemmelser, der heller ikke giver tilsynet anledning til at ændre sin vurdering af sagen.

I forhold til den påklagede afgørelse bemærkes for god ordens skyld, at tilsynet selvfølgelig har lagt de oplysninger til grund som tilsynet havde fra K1 på daværende tidspunkt.

Under henvisning til en passus i tilsynets svarskrift [Finanstilsynets svarskrift side 5, 7. afsnit] af 19. december 2011, antyder K1 i sit brev af 29. december 2011, at tilsynet ved sin vurdering af sagen har lagt til grund, at klager alene har været forsikringsrådgiver i et forsikringsselskab. Dette er ikke korrekt.

Finanstilsynet har ved sin vurdering af K1's praktiske erfaringer lagt den oplyste arbejds Historik til grund og tilsynet var således på tidspunktet for afgørelsen fuldt ud opmærksom på at K1 igennem årene har været ansat i flere forskellige forsikringsselskaber.

Finanstilsynets hensigt med den omtalte passus var at fremhæve, at K1 som ansat i specifikke forsikringsselskaber alene har haft til opgave, at anbefale dette pågældende specifikke selskabs produkter – i modsætning til hvad der er forsikringsmæglerens opgave, idet forsikringsmæglerens opgave er at yde rådgivning på basis af en analyse af flere forsikringsselskabers produkter.

Som tidligere anført fordrer en tilladelse efter forsikringsformidlingslovens § 9, stk. 4, at ansøgerens faglige og praktiske forhold berettiger hertil.

Som det fremgår af såvel den påklagede afgørelse som tilsynets svarskrift af 19. december 2011, bestrider Finanstilsynet ikke, at K1's teoretiske forhold er tilstrækkelige til at opnå tilladelse.

Baggrunden for det meddelte afslag på dispensation er K1's praktiske erfaring i forhold til arbejdet som forsikringsmægler.

Bortset fra sin ansættelse som forsikringsmægler (og medejerskabet) hos D i perioden 1988-1990 [Eller 1987-1991, jf. uoverensstemmelsen mellem det af klager oplyste i dennes brev af 29. december 2011 henholdsvis dennes ansøgning, jf. bilag A] har K1 i alle sine ansættelser kun repræsenteret ét forsikringsselskab, og dets produkter, ad gangen.

En forsikringsmæglers primære opgave er, at yde en kunde rådgivning på basis af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsløsninger som muligt ved at sammenholde forskellige forsikringsselskabers produkter, og som uvildig rådgiver derefter at anbefale den for kunden mest fordelagtige løsning, uafhængigt af hvilket selskab der udbyder produktet.

Som anført i tilsynets svarskrift af 19. december 2011 gælder det, at når ansøger ikke har gennemført den krævede teoretiske uddannelse som forsikringsmægler, men derimod har en anden teoretisk uddannelse, skal der en langvarig ansættelse i både forsikringsselskaber og forsikringsmæglervirksomheder til for at opnå den praktiske kunnen om forsikringsmægling, som Finanstilsynet vurderer, er nødvendig for at kunne gennemføre forsikringsmægling på betryggende vis.

Som ligeledes anført i tilsynets svarskrift vurderes K1's erfaring fra sin tid som forsikringsmægler hos D, der ligger cirka 20 år tilbage i tid, ikke at kunne sidestilles med de krav der med virkning fra 1. januar 2000 er fastsat i medfør af forsikringsformidlingslovens § 9, stk. 2.

Ansæt eller selvstændig forsikringsmægler

K1 bemærker, at ansøgningen gælder en godkendelse som ansat forsikringsmægler. Ansøgningen er i Finanstilsynet behandlet i overensstemmelse hermed.

Såfremt K1 ønsker at ansøge om dispensation til at virke som selvstændig forsikringsmægler er han selvsagt velkommen hertil.

Det skal dog i denne forbindelse bemærkes, at for at opnå en tilladelse som selvstændig forsikringsmægler er det et krav, at den for forsikringsformidlingen ansvarlige person i virksomheden opfylder betingelserne i § 8, stk. 2, og § 9, stk. 1 i forsikringsformidlingsloven.
..."

K1 har ved skrivelse af 5. marts 2012 heroverfor bemærket:

"..."

Er glad for at Finanstilsynet erkender fejlen med at anføre mig som "forsikringsmæglerassistent" og ikke som det rettelig er/var nemlig "Forsikringsmægler".

I min verden er der en afgrundsdyb forskel på de 2 funktionsbeskrivelser.

Når jeg har rodet lidt rundt i mine tidligere oplyste data vedrørende start - og sluttidspunkter i de forsikringsselskaber og den mæglervirksomhed jeg var tilknyttet så skyldes det alene at jeg i forbindelse med min fratrædelse i E havde overladt min PC til vor IT afdeling for at få kopieret og slettet en større mængde data og at dette arbejde desværre ved et uheld førte til sletning af den korrespondance jeg i denne sag har haft med Finanstilsynet — jeg måtte derfor i mit svar henholde mig til de få noter jeg stadig havde + min hukommelse.
...”

Ankenævnet udtaler:

I henhold til forsikringsformidlingslovens § 7, stk. 1, nr. 2, er Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed betinget af, at ansøger opfylder de fastsatte krav til teoretisk uddannelse og praktisk kunnen vedrørende forsikringsmæglervirksomhed, jf. lovens § 9, stk. 2. Af samme lovs § 9, stk. 4, fremgår imidlertid, at Finanstilsynet kan give tilladelse til at være forsikringsmægler til personer, uanset at disse ikke opfylder betingelserne i lovens § 9, stk. 2.

Af bemærkningerne til § 9, stk. 4, (lovforslag L 141 2003/2004) fremgår blandt andet:

”Stk. 4 viderefører endvidere den gældende mulighed for, at Finanstilsynet kan undtage fra de fastsatte krav til uddannelse. En person kan få tilladelse, såfremt den pågældende har en anden teoretisk og praktisk uddannelse, der bedømmes at kunne ligestilles med de krav, der i medfør af stk. 2 er fastsat. Finanstilsynets mulighed for at give tilladelse til personer skal ske efter en konkret bedømmelse af personens samlede forhold. Ved afgørelsen vil Finanstilsynet bl.a. lægge vægt på, om personen vil kunne varetage sit hverv over for kunden på betryggende vis. I vurderingen vil blandt andet indgå, om ansøgeren ved langvarig ansættelse i flere forskellige forsikringsselskaber og forsikringsmæglervirksomheder eller i andre virksomheder, hvor ansøgeren har arbejdet med forsikring, har haft arbejdsopgaver, som ligger tæt op ad de arbejdsopgaver, som en forsikringsmægler varetager. Ansøgeren skal således have beskæftiget sig med direkte kundebetjening. Der vil desuden blive lagt vægt på, om ansøgeren har en uddannelsesmæssig baggrund, som har givet denne en tilstrækkelig forsikringsmæssig viden og indsigt. I uddannelsen som eksamineret erhvervsassurandør ligger eksempelvis en del moduler, som er fælles med modulerne på en egentlig uddannelse som forsikringsmægler, og denne uddannelse kan derfor i det konkrete tilfælde give grundlag for dispensation, hvis de øvrige forudsætninger er opfyldt.

Der kan også blive tale om dispensation, hvis personen har en anden teoretisk og praktisk uddannelse, som modsvarer de krav, der stilles til forsik-

ringsmægleres uddannelse. Det kunne være en advokat eller revisor, som ønsker tilladelse til at udøve forsikringsmæglervirksomhed, og som kan dokumentere, at den pågældende gennem praktisk erfaring og relevant efteruddannelse må antages at være på et uddannelsesniveau, der kan sidestilles med det, der kræves efter forsikringsmægleruddannelsen.”

Erhvervsankenævnet tiltræder efter en konkret bedømmelse af K1'S samlede forhold, at han ikke er meddelt tilladelse til at udøve skadesforsikringsmægling i henhold til forsikringsformidlingslovens § 9, stk. 4.

K1's erhvervsassurandøreksamen fra 1979 er således ikke en uddannelsesmæssig baggrund, som i kombination med hans relevante praktiske baggrund kan sidestilles med forsikringsmægleres teoretiske uddannelse. Erhvervsankenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at K1 - uanset sin ansættelse som erhvervsassurandør i ca. 4 år i forsikringsselskabet A, som underdirektør/storkundechef i ca. 9 år i B/C og som underdirektør i ca. 21 år hos E - alene har arbejdet som forsikringsmægler i perioden 1988 til 1990 eller 1987 til 1991, og altså for mere end 20 år siden.

Ankenævnet stadfæster derfor Finanstilsynets afgørelse af 1. november 2011.